

Ольга ПИЛИПЧУК – сучасна українська письменниця, журналіст, культурно-громадський діяч. Член Національної спілки журналістів України, Спілки літераторів «Славутич» м. Кременчука та Полтавської спілки літераторів.

Народилася на хуторі Мотронівка Борзнянського району Чернігівської області. 1958 року закінчила Ніжинське медичне училище, за фахом – фельдшер. Працювала завідувачем ФАП в Олевському районі Житомирської області. Із 1973 року мешкає в Кременчуці.

Авторка понад двадцяти книг поезії та прози: «Осінній зореспів» (1999), «На долонях долі» (2001), «Хуторянка» (2004), «Зойк чайки» (2006), «Полісянка» (2006), «Шляхами України» (2008), «Галаслива дітворра» (2009), «На березі надій» (2010), «Сонячні мрії» (2011), «У просторочасі» (2011) та ін. Крім того, друкувалася в періодиці й колективних збірниках: у буклетах «Копище» (Житомирищина) і «Пантелеймон Куліш» (Чернігівщина), літературно-художніх виданнях «Проникновенність» (Кременчук, 2006), «Сміхограйчик» (Полтава, 2007), альманаху «Кременчук літературний» (1996, 2000, 2005, 2008), антології літераторів Полтавщини «Калинове гроно» (2010).

Лауреатка кременчуцьких літературних конкурсів «Золота осінь» (2000, 2001, 2003), VI загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» в номінації «Квітни, мово наша рідна» (2005), Полтавської обласної премії імені С. А. Ковпака в номінації «Мистецький арсенал» (2013).

МОЛИТВА

Щиро молюся за долю країни,
що в полях аж по груди стоїть.
Страднице зморена, нене єдина! –
В ветхій свитині ти йдеш із століть.

Праведний Боже!
Дай трунок цей спити,
щоб зберегти всенародне добро.
Роси священні на трави розлити,
змити з лиця полинове тавро.

Сили дай, Господи, ниву зорати,
в землю посіять добірне зерно,
та урожай для народу зібрати –
вищого права мені не дано.

І хоч на серці буває полинно,
хоч і печалить калиновий цвіт,
щиро молюся за тебе, Україно,
хай тебе прийме
весь праведний світ!

22.01.2011

У ПРОСТОРОЧАСІ

Край неба злився із землею –
і я пірнаю, як у сни,
розпрозорілою душею
в глибини чисті даліни.

Хмарина, граючись, накрила
все білим пухом доокіл...
Згортаю виморені крила
і невідь-звідки вітрокрил

через часи влітає рвійно
в простору білину снігів.
Чому ж на серці неспокійно?
Неначе світ весь занімів.

Аж раптом Ангел в одночассі
блакиттю вмив весь небосхил –
і я стою в просторочасі
посеред зоряних світил.

7.12.2010

НА МАЙДАН

Січневий день
засипаний
снігами,
а людям би
Різдвяного тепла
і Слова Божого,
а не омани,
й води Хрещенської
із джерела.

Щоб не розгул,
не безлад
на Майдані,
а український
залунав пеан!

Тоді б, в сорочки
вишиті убрана,
вся Україна
вийшла б
на Майдан.

10.01.2010

СЛОВО ЛЕБЕДИНЕ

Сивіє вечір...
Затяжна знемога...
А я молюся
і прошу у Бога,
щоби наповнилося
Слово світлом
і лебедем злетіло
понад світом.

Надія щоб жила
у Слові вічним,
й міцне коріння
дідове правічне
не загубилося
у грішнім світі,
а забувало
у вишневім цвіті.

Щоб лебедине Слово
люд зігріло,
у кожному хату
гостем залетіло.

Стою у храмі
перед ликом Бога –
і молиться
душа моя убога...
3.01.2010

ПЛАЧІ ОСІННЬОЇ ДУШІ

Такі журні й холодні
йдуть дощі,
немов з'єдналось
небо із землею.

Чи то плачі
осінньої душі
бредуть босоніж
голою стернею?

Змивають вщент
усі земні сліди,
і на сьогодні
день вчорашній схожий.

Так дзвінко ллються
струмені води...

Що принесе нам завтра
ранок Божий?

Чи заясніє
небо в вишині?

А чи покриють
землю сніговиці?

Чи просвітліє в душах,
а чи ні?

Чи на Майданах
стихнуть громовиці?

Аж ось... злетіли
сиві журавлі
й крильми прорвали
хмар тісну блокаду.
І на святій
розтерзаній землі
лунає знов
Шопенова балада.
10.10.2010

ЗАПІЗНИЛИЙ ЧАС

Спізнився дорогоцінний час,
і мудре Слово запізнилось.
Гадала – в осені Пегас
згубився й стежка загубилась...

Але мене гривастий кінь
привів до рідної калини,
до нових юних поколінь,
які шляхами України
ідуть сміливо на Парнас,
щоб всьому світу розказати:
– Настав благословенний час
священну землю засівати
добірним зоряним зерном,
щоб проросло в земному лоні,
щоби зродилося воно
і впало золотом на долоні.

Спішу за молоддю мерщій,
шукаю праведну криницю.
Нехай осінні йдуть дощі,
а я – запалюю зірницю.
4.10.2010

ОДА ЖИТТЮ

Постало все життя на терезах:
з одного боку – молодість вродлива,
а з іншого – іде на битий шлях
самотня старість, стомлена й безсила.
Котра з них переважить? Як то знати?..
Здається, більше в молодості шансу.
Для неї все в цьому світі – благодать...
Затято просить в доленьки авансу,
щоб втримати на хвилях те життя,
яке не дасть в дорозі їй упасти.
На світле претендує майбуття
і оберіг від всякої напасти.

А старість... Та її усе одно
віджити доведеться в самотині.
Засяяло вже зоряне зерно,
Співає куц калини при долині
і гронцями видзвонює довкіл.
Розноситься той дзвін понад світами,
підносить дух літам наперекір,

хоч рясно вже й посипана снігами.
Несе в руках священний світлий Перст,
що дарувала доля незрадлива.
Тримає на плечах свій Божий Хрест.
і в цьому суть її, либонь, щаслива!

24.08.2010

ПОМИНАЛЬНА НЕДІЛЯ

Здійнявся вітер. Хмари розігнав –
і сонце променем сягнуло.
Життя до вирію майнуло...
Церковний дзвін за душу обійняв.

Стікають воском, скрапують свічки...
Звучить молитва покаюнна.
Свята неділя поминальна –
і люди йдуть на цвинтар. На гробки.

Тремтлива тиша. Тиша навкруги...
Шепоче хтось: «Царство небесне...»
На жаль, ніхто вже не воскресне.

Ятрить у серці щемний спомин.
Пекучі сльози. І поклони.
Церковний дзвін...

Хрести і коровги.

11.05.2010

ЗУСТРІЧ ІЗ МИНУЛИМ

*У дорозі до незабутнього
поліського міста Олевськ*

Невпинно кличе,
зве мене минуле
у молодість, до друзів,
до рідні.
Все, що було,
нічого не забула,
і от – стрічають:
присмерк і вогні.

Дощі осінні
вулиці полощуть,
усе довкіл окутує імла...
Ще не заснула
привокзальна площа –
(у цьому місті
я ж колись жила).

І скільки б літ
в майбутнє не сягнуло, –
я повертатись буду
знов і знов!

Щоб бідне серце
в сотий раз відчуло
цю зустріч з містом,
святість і любов.

12.07.2010

НАРОДЕ МІЙ!

Стань, мій стражденний народе,
біля Святого Хреста.
Вибори право Свободи –
час і прозріння настав.

Чуєш, як дзвони церковні
вітер розносить довкруг.
Вийди з глибин, із безодні,
рви міцні пута наруг.

Вітер хай серце остудить,
зніме покров із олжі.
Голос братерства розбудить
совість у кожній душі.

Час подолати незгоди,
стати на праведний шлях.
Сила твоя, мій народе,
в Правді, у Слові, в піснях!

25.12.2010

У БЕЗБЕРЕЖ

Вже падолист вкрива
твою стежину,
в високім небі
зіронька тремтить.

А я ж до тебе,
мов на крилах, лину...
Жаль! Не вернути нам
щасливу мить.

Навстріч по стежці йде
свята Пречиста –
і я збираюсь в далеч,
в безбереж...

А навкруги – лише
пільма імлиста,
моєму болю вже
немає меж...

26.06.2010

ПІЗНЯ ОСІНЬ

Життя вступило в пізню осінь,
яка завіялась притьма.
Іскрить імлісто-сіра просинь,
у серце проситься зима.

Земля укрилась падолистом,
завмерли стомлені двори.
Стоять в зажурі,
вже безлисті,
поодинокі явори.

Лиш кущик терену синіє,
що на узбіччі край села.
Це ж моя осінь половіє...
Відбагряніла. Відцвіла...

20.11.2010

ІСКРИНКА НАДІЇ

Що не день – то дощі.
Полоскають дощі...
А коли ж теплий вітер повіє?

Лиш глибоко в душі,
десь на денці в душі
ще жевріє іскринка надії.

Мо', прискаче мій кінь
в золотих стременах
й заясніє світанок погожий.

Заіскрить наяву...
Наяву – а не в снах!
Світлий день
подаруй мені, Боже!

10.04.2010

НЕЗДІЙСНЕНІ МРІЇ

Заховалося сонце у вечір,
у безодню нездійснених мрій.
Сива втома лягає на плечі,
я ж шукаю стежину надій,
щоби душу самотню зігріти,
доки ще не спинився мій час.

Мені б ранок
з коханим зустріти
і щоб день той
ніколи не згас...

2.03.2010

ЦИГАНКА-НІЧ

Колобродить доокіл
циганка-ніч,
у вікно спроквола заглядає.
Сумні думи обсідають зусібч
і до ранку спокою немає.

По спіралі... По спіралі
думи йдуть –
і назад вертаються до хати.
Чи знайдуть вони
єдиновірний путь? –
Почина на обрії світати...

5.08.2010

ОМРІЯНИЙ ШЛЯХ

Шукаю єдину
дорогу у світі,
яка привела б
на вершину пізнань
захованих чар,
що квітують у літі,
в барвистому літі
моїх сподівань
на долю щасливу,
на радість і спокій.
Будь милостив, Боже!
Подай мені знак!
Живу, як в безодні...
В безодні глибокій,
і вибратись з неї
не можу ніяк.

Коли ж то здійсняться
мої сподівання?
Чи так вже і буду
блукать по світах?
Коли ж то настане
блаженне світання
і вийду на світлий
омріяний шлях?

8.04.2010

РОЗДУМИ

Такі високі небеса –
і дна не видно...
Голубить зоряна краса
ті краєвиди,
де я блукаю цілу ніч
поміж зірками.

А що отам, у потойбіч,
буде із нами?
Чи зорі звеселять серця
в раю небеснім?
І чую слово Мудреця:
– Душа воскресне!

23.02.2011

* * *

На стежку зоряну ступаю,
Немов у дивний сон пірнаю,
Шукаю неземного раю,

Де квітне мамина калина
і благоденствує країна,
в якій, понад усе, людина!

25.02.2011